

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ШИЛОВИЋ против СРБИЈЕ

(Представка број 32883/08)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

8. новембар 2016. године

*Ова пресуда је правоснажна, али може бити предмет редакцијске
измене.*

У предмету Шиловић против Србије,

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању већа у саставу:

Pere Pastor Vilanova, *председник,*

Branko Lubarda,

Georgios A. Serghides, *судије,*

и Fatoş Ağacı, *заменик секретара Одељења,*

После већања на затвореној седници 11. октобра 2016. године,

Доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 32883/08) против Републике Србије које је Суду поднео, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“) српски држављанин, господин Горан Шиловић (у даљем тексту: „Подносилац представке“), 19. марта 2008. године.

2. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник у то време, госпођа В. Родић, коју је недавно заменила заступник госпођа Н. Плавшић.

3. Представка је 18. децембра 2014. године прослеђена Влади.

4. Влада је ставила примедбу на разматрање представке од стране Одбора. Пошто је размотрио ову примедбу, Суд је одбацује.

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Подносилац представке је рођен 1952. године и живи у Београду.

6. Подносилац представке је 10. јуна 2002. године поднео захтев бившем Врховном војном суду у Београду за исплату одређених доприноса.

7. Врховни суд Србије, који је преузео надлежност Врховног војног суда је 10. августа 2007. године одбацио његов захтев. Подносилац представке је примио наведену пресуду 2. октобра 2007. године.

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. КОНВЕНЦИЈЕ

8. Подносилац представке је притуживао да је дужина поступка у питању била неспојива са захтевом „разумног рока“, утврђеног у члану 6. став 1. Конвенције, који гласи како следи:

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ..., има право на ... расправу у разумном року пред ... судом,”

9. Влада је тај аргумент оспорила, тврдећи да се у посебним околностима предмета, због преноса великог броја предмета са бившег Врховног војног суда на Врховни суд, дужина поступка не може сматрати прекораченом.

10. Период који треба узети у обзир почео је 3. марта 2004. године, када је Конвенција ступила на снагу у односу на Србију, а завршио се 2. октобра 2007. године, када је подносиоцу представке уручена пресуда Врховног суда. Он је, стога, трајао три године и седам месеци на једном нивоу судске надлежности.

A. Допуштеност

11. Суд примећује да ова представка није ни очигледно неоснована у смислу члана 35. став 3. Конвенције, нити недопуштена по неком другом основу. Она се, према томе, мора прогласити допуштеном.

B. Основаност

12. Суд подсећа да се оправданост дужине поступка мора ценити у светлу околности конкретног случаја, а имајући у виду следеће критеријуме: сложеност предмета, понашање подносилаца представки и релевантних органа и значај предмета спора за подносиоца представке (види, међу многим другим ауторитетима, *Frydlender против Француске* [BB], број 30979/96, став 43, ЕЦХП 2000-VII).

13. Суд је често утврдио повреде члана 6. став 1. Конвенције у предметима који покрећу питања слична онима у предметном случају (види *Frydlender*, цитирана у горњем тексту).

14. Пошто је прегледао сав материјал који му је достављен, Суд није нашао ниједну чињеницу, нити разлог који би могао да га убеди да донесе другачији закључак о основаности притужбе подносиоца представке. С обзиром на своју судску праксу о овом предмету (види *Netel против Србије*, број 22543/05, став 17, 8. децембар 2009. године), Суд сматра да је у овом предмету дужина поступка претерана и да не испуњава захтев „разумног рока“.

15. Према томе, дошло је до повреде члана 6. став 1 . Конвенције.

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

16. Члан 41 . Конвенције прописује:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

A. Штета, трошкови

17. Подносилац представке је тражио разне износе на име материјалне и нематеријалне штете у вези са исходом поступка и трошковима домаћег поступка.

18. Влада је сматрала да се износи које је подносилац представке тражио односе пре на исход домаћег поступка него на дужину наведеног поступка због чега су неосновани.

19. С обзиром да се накнада штете и трошкови које је подносилац представке тражио односе пре на исход домаћег поступка него на дужину наведеног поступка Суд не види никакву узрочну везу између утврђене повреде и тражене накнаде штете и трошкова. Он према томе одбацује овај захтев.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Проглашава* представку допуштеном;
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. Конвенције;
3. *Утврђује* да нема обавезе да подносиоцу представке досуди правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 8. новембра 2016. године, у складу са правилем 77. ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Fatoş Aracı
Заменик секретара

Pere Pastor Vilanova
Председник